

СВОБОДА

UKRAINIAN NEWSPAPER PUBLISHED DAILY EXCEPT SUNDAYS, MONDAYS & HOLIDAYS (SATURDAY & MONDAY ISSUES COMBINED) BY THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC. AT 81-83 GRAND STREET, JERSEY CITY 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J., on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

PERIODICITY:	SUBSCRIPTION RATES:
На рік	One year
На пів року	Six months
На три місяці	Three months

На рік \$10.00 One year \$10.00

На пів року 5.25 Six months 5.25

На три місяці 2.75 Three months 2.75

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незаможні матеріали.

Адреса: "СВОБОДА", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ВЕЛИКИЙ „ПЕРЕДРІШЕНЕЦЬ“

„Справедливий закон Вашингтона“, про який з такою тугою і надією писав Шевченко, „вільна земля Вашингтона“, як означення цієї країни та її ладу, — це поняття, що глибоко врізалося в нашу душу і стали для нас символами найбільшого щастя — волі. Не диво, що саме ці поняття ми так часто пригадуємо, наче слова щоденної молитви. Але пригадуємо їх часом бездумно, за звичкою, навіть не пробачивши собі справу з їхньою суттю. Ми знаємо, що це — щось добре і хотіли б це мати для нас символів українського народу, як цього хотів Шевченко, але ми не багато інтересуємося тим, як і в яких обставинах цей „справедливий закон Вашингтона“ був встановлений і як, якими трудами та жертвами перетворив він колишні англійські колонії в Америці на вільну землю. Роківина народження Джорджа Вашингтона, цього справжнього „батька своєї країни“, що іх з таким пієтизмом відзначав американська нація щорічно в дні 22-го лютого, дають добру нагаду, щоб це не раз пригадати, над чим заставитися і зробити з цього відповідні висновки для нашого щоденного поступування.

Джордж Вашингтон — як загально стверджують історики — не був людиною, обдарованою якимись надзвичайними талантами, не був талантом „військовим генієм“, хоч власне з його іменем зв'язана перемога на полі бою — після багатьох-багатьох невдач. А все ж таки він був надзвичайною людиною, був великим ідеалістом і, в першу чергу, найбільшим волеюлюбцем. В ім'я волі і задала воля він став тим насправду великим „передрішенцем“, що очолював „визвольну армію“ свого народу і, в найтрудніших обставинах, повів її на боротьбу до кінцевої перемоги.

Вашингтон виріє і виховає в обставинах, які не мали нічого спільного з „революцією“ чи „боротьбою за самостійність“. Він виріє в атмосфері, в якій виховувалися „джентльмени“ старого англійського покоро, консерватисти, тісно зв'язані з багаторічною та її традиціями, отже і з англійською короною. Але багатство і консерватизм не перешкодили Вашингтону перейти до „передрішення“, до тих американських патріотів-самостійників, що їх називали „бунтівниками“, „сепаратистами“ і „демократами“.

Америка майже до кінця Визвольної війни була поділена на два табори: „лоялістів“, які обстоювали злуку колоній з Англією, і демократів-самостійників, які бажали волі для своєї країни і для себе самих. Коли почалася ця війна, „передрішенська“ війна, демократи-самостійники були у великій меншості, бо і їх і їхніх ідей боялася велика частина навіть самих американців, і не тільки з-поміж багатих класів, але й з-поміж заможніших фермерів. Вони ж бо, самостійники, починали війну проти „рідного“ чи „старого краю“ — Англії, з якої в більшості походили і з якою були зв'язані численними вузлами. Американські патріоти-самостійники також називали Англію своїм „матріном“ краєм, але вони хотіли бути господарями, а не колоністами на тій землі, на якій жили. Вони не хотіли, щоб хтось інший встановлював для них закони, накладав на них податки та володів ними, не питаючи їхньої згоди.

Як завжди буває, так і між самостійниками були тоді спекулянти, які піднімалися до них не з великої ідеї, але задираючи особисті наживи, торгуючи та збиваючи великі гроші. Але ті, що, як Вашингтон, пішли до армії, щоб воювати і паразити своє життя на небезпеці, знали тільки найбільші невгоди і труднощі. Їхня боротьба початково була „майже безвиглядна“, але вони вирішили в слушність своєї справи, мали ту велику ідею, яка мусить перемогти. І коли 19-го квітня 1775-го року вони перші стріли били місцевим Лексингтон у Массачусетсі, то їх відгомін справді пролунав по всьому світі, розносячи велику ідею „передрішення“, „сепаратизму“ та „самостійності“ і мобілізуючи одчайдушним борцем за волю під проводом Вашингтона не тільки „світову опінію“, але й видатну практичну допомогу, без якої напевно ці були б постали З'єднені Держави Америки, сьогодні найбільша остова волі і справедливості в світі.

Згадуючи ці події і факти у зв'язку з роковинами того, хто став їх символом, Джорджа Вашингтона, ми з розумом називаємо його „великим передрішенцем“, бо це й сьогодні не перевелись серед великого і вільного американського народу „лоялісти“, які в практичній політиці ігнорують великі „передрішенські“ і „сепаратистські“ ідеї Вашингтона, що принесли щастя Америці, ігнорують їх у відношенні до тих, що століттями тужать за „справедливим законом“ Вашингтона і за нього так жертвенно й так героїчно боряться.

В ГОЛОВНІЙ КВАРТИРІ

У половині лютого був я в Версалі з однією міжнародною ескадрою. Мене пригласила нагода побачити представників Найвищої Команди армії вільних країн. Чотиринадцять армій різних країн мають тут своїх військових представників. 14 державних прапорів повівають у місті „король-сонця“ — Людовика XIV.

Головна квартира Найвищої Команди союзних армій — це мозок оборони супроти можливої агресії Москви. Десь і ніч тут рух, невпинна праця. Про загальну ситуацію говорив нам генерал Грунтер, головний командир союзних армій. Його спокійний, тверезий виклад дає багато для думання.

Ген. Грунтер вважає, що сучасний світ не має безпечного перед війною. У зв'язку з загальним політичним напруженням війна може вибухнути несподівано. Хоч у минулому плані „блискавичної війни“ розбіжності, але теперішні технічні винаходи, особливо атомова зброя, дають шанс виграти війну тому, хто перший ударить. Це не значить, що війну можна виграти одним ударом. Але напасник може несподівано атакувати так ослабити противника, що дальша війна приведе агресора до перемоги.

Які сили мають країни підпорядковані Москві? Советський уряд має коло 175 дивізій. Порівняно з роками другої світової війни, сила цих дивізій значно зросла. 55 дивізій советських — це панцерні і моторизовані частини, з власною артилерією. В цей час армія СССР, разом з військом сателітів, має коло 6 мільйонів воїнів. Із них 4 мільйони належать до територіальних армій, 2 мільйони — морські і летунки. Сателітні країни мають разом приблизно 50 дивізій. В разі війни першу атаку проти західних країн почали б 22 советські панцерні дивізії, що стоять у Східній Німеччині. Ім на поміч прийдуть 60 дивізій советських, розмішаних в державах-сателітах, 80 сателітних дивізій, в разі наступу на Захід, були б пущені також у біт. Советський блок може за місяць змобілізувати таку силу війська, що це дало б йому 400 дивізій.

Советське летунство має коло 20,000 літаків, які все більше модернізуються. В 1951 р. коло 20% советських мисливських літаків мали мотори „джети“. Тепер — майже всі 100%. Три чверті бомбардувальників в СССР мають — „джети“. Советський блок забезпечує своє летунство площинами: протягом останніх трьох років число цих площ збільшилося в три рази. Армії сателітних держав збільшили число своїх літаків від 1951 року в три рази. Маючи противітні гармати в сателітних країнах, Москва може зорганізувати успішну оборону проти летунських атак зі заходу. Советський блок має досить технічних засобів на те, щоб перевозити на літаках війська і зброю. Також розвиток ракетної зброї в СССР і його сателітах іде невпинно вперед.

На воді СССР має багато підводних човнів і кораблів-тралерів для вилучення

мін. У всіх ділянках поєдинок техніки советський блок робить великий поступок, — каже генерал Грунтер. Тільки перевага Америки в атомовій зброї може відстрашити советський блок від агресії проти вільних держав. Бо в наземних арміях західні держави стоять далеко позаду, порівняно з комуністичними країнами.

Тому то є потреба збільшити сили вільних країн у Західній Європі. Західна Німеччина може дати свої сили

Провал Курдиди

ПРИХІД ДО ВЛАДИ „ЧЕРВОНОГО НАПОЛЕОНА“

Треба подивлятися майже всю без винятку американську пресу, яка дуже точно, глибоко й аналітично зареагувала на останні зміни в СССР. Доводиться ствердити, що в ЗСД починають чимраз глибше аналізувати і чимраз більше розуміти велетенське зло, яке в СССР, після внутрішніх змін і пропагандивного крику, залишається й надалі тим самим неперемінним і перманентним злом, байдуже, чи його розцінюватимемо з економічного, політичного чи мілітарного погляду.

Вияви опції про теперішні зміни в СССР можна поділити на три групи. Вони всі, зокрема, дуже цікаві, але в короткій статті важко їх охопити, і тому обмежимося на їх хронологічному висвітленні: 1) перша група — це та, яка по-тверезому аналізує і розцінює советську дійсність; до неї слід зарахувати табір, що очолює теперішню державну адміністрацію з президентом Айзенгавером у провіді; 2) друга група — це ті, що поступають за прикладом колись російським висловом з 1905 року, мовляв, „фуржачки забросали Японію...“ 3) і третя група — це ті, що, маючи вже навіть ніж, наставляють до горлянок, пропонують списувати, коштам політичних і мілітарних поступок, при чому виходять із абсурдальних залогів і доходять до висновків, що коли бити постійно і настільки чолом у бетонну стіну, то не чолю, а стіна так від цього розколеться...

Після смерті Сталіна залишилися були три претенденти на советський трон: Берія, Маленков і Хрущов. Берія зумів знищити Маленкова, спарувавшись з Хрущовом, а тепер, як це й слід у дідичній гірархії — Хрущов висадив із сідла Маленкова, що не встиг навіть гаразд зорієнтуватися, як злізкувати з цієї добородістого свого поборника Хрущова. Позиція Хрущова є тепер набагато сильніша, як була вона в Маленкова. Хрущов керує партією, яку Маленков виступав з рук за більший і шумніший, але зате менше вартісний титул прем'єра. Але й позиції Хрущова не слід перецінювати. Хоч він і контролює партію, але в теперішній політичній дійсності цього замало, щоб зосередити в своїх руках диктаторське універсальне керівництво, яке аж до смерті вдалося удержати диявольськи хитрому Сталінові. Слабості Хру-

ща для спільної оборони, і це треба вітати.

Присутні питалися у ген. Грунтера, чи не буде Німеччина небезпечна для Франції, коли матиме свою армію. Ген. Грунтер відповів, що навіть коли б у Німеччині перемогли сили, ворожі Заходу, то німецька армія не могла б почати війну проти західних країн: адекватна радова система в Німеччині збудована в напрямі оборони від Сходу, а не Заходу. Та й сили 50-мільйонної Німеччини, порівняно з іншими арміями, не можуть мати переваги над її сусідами.

II. Скитський

Що за слід добачувати в тому, що він не контролює секретної поліції і, як „цивільна людина“, тим паче не матиме будь-якого впливу на червону армію, що сьогодні, з проголошенням маршала Жукова міністром оборони, очолює де факто СССР. Слабкість Хрущова слід пояснювати ще й те, що Маленкова не поспішали перед суд і не розстріляли, а тільки осуджено і переведено на пост, на якому він має припастись пороком і перейти на ролі зайвих реквізитів у політичному цирку СССР.

Ніхто не сумнівається в тому, що в СССР не те важке, що відійшов Маленков, а його замінив Булганін. Найважливіше те, що Жуков очолює советську армію. У зв'язку з цим можна зустріти в пресі дуже точні оцінки Жукова не лише, як воєначальника, але й як політика. В загальних підсумках розцінюється, що Жуков — це однією людиною в СССР, яка має не тільки титул маршала, але й те, чого не мав ніхто з поміж советських ватажків, — загальну популярність серед населення і пошану та авторитет серед советського воїнства.

Сталін знав про цю незаперечну перевагу Жукова над собою, і тому старався, як влучно казав, „вбити „тошваген“ — замочувати його на смерть і роздавати титули маршалів багатьом заслуженим партійцям, щоб збити ціну правдивим заслуженим військовикам, а в першу чергу Жукову. Того роду речі в СССР більше не повторяться і на знесення Жукова ніколи не зважаться Хрущови.

Найбільш цікаве тепер одне — в якому засягу часу прийдє до колізії між Жуковим і Хрущовим — бо в такій дуалізм владі, при якій во ридили б на довшу мету діє сили — армія і партія — важко повірити.

Доводиться зустрічатися і з такою думкою, що останній виступи Молотова, Булганіна й Конєва, у яких було більше погрози, ніж глузду, американо-східного загалу вважає за кінцевої особисті і міру їх погрозу зараховую на конто перманенту кожного й зокрема. Виступав, шоправда, давніше, з принагідними промовами і Жуков, але ці промови були, як кажуть, не його власної редакції, а продиктовані лінійно та інтересами партії. Тепер щойно, — кажуть деякі журналісти, — коли б промовив Жуков —

Микола Кокоцький

ЗА ІДЕЙНИЙ ПРОТИНАСТУП

Нові погляди й нові ідеї приймаються в широких громадських кругах не легко. Навпаки, вони натрапляють тут на поважний опір, що вимагає чималих зусиль для його перемогення. Так є в науці, так є в мистецтві і так є в політиці. Воно й не диво. Бо нові ідеї, нові думки — виступ однієї — вносять певний заколот у утертий порядок духового життя спільноти, вимагають відірвання від інколи глибоко вкорієних поглядів і змушують ступати на нові, невтерті шляхи. Така переорієнтація громадянства, вихованого на демократичних принципах, іде дорогою повільного усвідомлення, що вимагає довгого часу.

Звичайно, таке ступеневе дозрівання громадянства і його переорієнтація в різних проблемах має свою вартість. Набуті тією дорогою погляди вкорінюються глибоко в нього, і воно готове боронити їх з усіх сил. І якраз у тому духовому перевага демократичного, суспільного ладу над різного роду невідповідними системами. Бо ці останні не мають жадної ідеїної зброї, що рівноважила б інші вільні думки. Диктаторські режими дають повчальний людський нагляд у формі забиваних фраз про вищість релігійно-прогресивності комуністичного ладу, про вічне життя „трудящих“ („...я не знаю ніякої країни, де людина вільно так живе...“) і це підступні мільйони замкнених в тюрмах і заборотених в таборах праці. Очевидно, що „казанісний“ світогляд є сдино правильний і не підлягає критиці. В цьому переконус громадянина поліцей. Та слова одне, а життя друге.

Чи ж можна вірити в слова, коли гола дійсність кричить щось зовсім інше?

Живемо в часі не то миру, не то війни. Комуністи перетворюють у прискореному темпі підбиті народи, і вже гостять зуби на свіжкі здоби, свіжі підби. Погрози в сторону тих, що стоять вперек їхніх намірів, це — вступ до кривавої драми, яку воно затіває, духово мобілізація невідповідних, вполювання ім ненависництвом до небезпечного для тиранів світу. І ніяк не можна легковажити собі тих погроз. Це ж наступ, ідеологічний наступ, що підготував терен і мобілізує свої сили до збройного наступу. Небезпека комуністичного наступу в його гнучкій орієнтації та зручному маскуваннях. В запасах мас він сто облич, які прибирає залежно від місця, часу і обставин. Сьогоднішній приятель може протягом ночі стати його ворогом, і навпаки. Сьогодні безбачливий — завтра може лицемірно бити поклоном. Сьогодні обиде золотої гори, завтра здирас останню сорочку і виморює голодом мільйони. Тут розстрілює українську людину за національну ідею, там стає „великодушним“ оборонцем поневоленої нації. Всі ті ходи й валося опрацююся і впровадяться в життя при допомозі своїх преторіанців комуністична версія, визначаючи для свого стероризованого громадянства ролі „захолпелія“, „деятельствують“ - процентного комуністичного патріота. Фінал отого божевільного видовища вивається комуністичним аражкером у формі

Л. Печинська

МАЛЕНКОВ ПРИДАВСЯ

(Замість фейлетону)

Хоч Маленкова вирішили оголосити непридатним для дальшого розвитку сільськогосподарства, тяжкої промисловості тощо й скинули з диктатури в Москві, то цілком несподівано, він приїждє мені у далекій буржуазній заморській країні.

Працюючи у капіталістичній виробній жіночої одягу, я часто розповідаю своїм товаришам про оселі комунізму на мій батьківщині. Коли, під час ланчу, я, вказуючи на нашу їжу, говорила, що в мій батьківщині такого сидіння не може мати робітник навіть на свято Жонтевої революції чи Першого травня, то на мене, звичайно, недовірили дивилися кілька пар насміювальних очей.

Не більше довів зустрічала я, коли, вказуючи на горні сукоші, що їх щоденно виробляв наш відділ „ширпотребу“, пробувала розповісти, що таких сукоші я у себе, як народилася, вчила, виростала й одружилася, ніколи не бачила. Навіть не припускала, що щось таке може існувати на світі й щось таке можуть носити не тільки жінки капіталістичних акул із Вол-стріту, але й звичайні робітничі.

А вже проблемні обурення за мого „обдурювання“ зустрічала я, оповідаючи, що влада в СССР не вибирається, а

мі триумфу на руїнах невинного ім світу. волі.

Тільки дороба до того триумфу ще далека, дуже далека. Ще живе вільна думка, і то не тільки по цей бок більшовицької греблі, але й там на поневоленій землі, захована від енкаведівського ока глибоко в серці незламної людини. Ця думка про волю жевріє скрізь по містах і селах, в колосах і фабриках, в мерзлій сибірській тайзі, в диких казахстанських степах і торемних підвалах. Жевріє і чекан на ту щасливу хвилину, коли розпелеться і „розліється“ ввеснітнім пожегом, щоб спопелити дотла всі тюрми і всі невольницькі системи. І ось та вільна думка, та незгасима, вічно жива жага волі наших н а й не щ а с л и в і ш ь б р а т ь, — це напрям, в якому належить усім орієнтуватися. Всім тим, що уважають себе за оборонців майновитого духового добра — волі людини.

А до тих, що вагаються, що не знають, на котру ногу стати, кажемо: Спогляньте на тло сьогоднішньої дії! Близько чотирьох десятиліть злочинного поневолення народів, мільйони невинно знищених людських існувань. А ось друге, ближче, а тому й болючіше тло: десять літ підступного підкопування основ приязної держави, союзника з дня найбільшої небезпеки, десять літ цуканья і наклепів. Чи ж може бути більш пророчиста мова, як оте понуре тло і комуністичний наступ на нього? Чи можна же вести дискусію про мирне співжиття з якимсь ворогом і чи можна це ватися в поглядах відносно комуністичних затій?

На комуністичний наступ може бути сьогодні тільки одна відповідь: ідейний протинаступ вільного світу.

призначається. Ні Леніна, ні Сталіна, ні Маленкова в дійсності ніхто не вибирав, а вони, порівнявши своїх приятелів, самі...

— Ну, а як би їх запитали, то що б вони на це сказали?

— Що запитати? — А чому вони без вибору? Коли б так запротестувати?

На це я робила білу своєї ший вимовний знак, мовляв, голову зріжуть, „чід башка“ зробила, хоч, звичайно, розуміла, що цього ніяк тут не зрозуміють...

Аж тут приїждє мені Маленков. Великий щоденник описував подробиці його упадку.

Цей щоденник я носила й показувала. Читала ім подробиці. Як на засіданні двох Рад, коли зібрався „делегатів“, прокотилися могутні оплески на честь грубого диктатора — Маленкова. Ніхто з тих, що однодушно оплескували, не знав, що через кілька хвилин ім сповістять, що цей диктатор народив помилок і мусить відійти. Коли ж ім про це прочитали, то всі ці численні делегати однодушно схвалили його відхід. А коли ім пізніше оголосили про призначення наступника Маленкова, то вони однодушно схвалили й це.

— Ну, й що з того? — запитали мене.

— Як це так, „що з того“? Уявіть таку справу у Вашингтоні в Капітолій. По-перше з боку представників, себто „делегатів“, поспішали би запитання. Чому зміненій, чому призначений інший, за які особисті заслуги, чому про це нікого заздалегідь не сповіщено? Якщо б навіть однодушно схвалили відхід республіканців, то запити були б з боку демократів, або навпаки. Або хоч би неза-

(Закінчення на стор. 3-ій)

замірилася з Угорським королем Белею IV, що зобов'язався не вступати більше свого зятя Рєстислава Михайловича на галицьке князівство. Для дружини поміж ними син Данила Лев одружився з дочкою Белі Констанцією, брат Данила Василько після смерті своєї першої жінки Дубравки оженився з Оленою Лешківною, сестрою польського зятя Белі IV краківського князя Болеслава Студитого, якому Романовичі звернули тоді Люблінський.

Микола Андруси

ПОЧАТКИ ЛЬВОВА І КОРОНАЦІЯ ДАНИЛА

(1)

Почему історичну згадку про Львів маємо в Галицько-Волинському Літописі під 1259 р. з приводу пожежі тогочасної столиці королів Данила — Холму; цієї пожежі „полум'я було таке, — як читалося в літописі — що з усієї землі бачили диму, як і з Львова діявчас видно було по полках бєлєах“. З будувач Галичину після проєї литовської застави виділення з неї претендента на то, що Львів мав у 1259 р. галицького князівство Рєстислава з чернівецьких Ольговичів, сина великого князя і чернівецького князя Михайла Всеволодовича і зятя угорського короля Белі

Археолог Петро Куринний IV. Жадібно володіння над приймає істинування князювання, угорський король, двора Данила Романовича толи не могли заволодіти між шхидачі з Львова на чолі підводували інших Київ і Галич. Цей дивний знахідка проті Данила і Василя Романовичів. Ці події на межі сучасного гора-даниці. Встановлює урядовані істину угорських королів за-

знала великої поразки, коли в 1244 р. Данило зайняв люблінську землю по Вислу від краківського князя Болеслава Студитого, теж зятя Белі IV, відтак у 1245 р. переміг під Ярославом мадярів і поляків, що спомогали агданого князя Рєстислава Михайловича, який безповорот-но втік до свого тестя на Угорщину, впресті загинуа у татарському Сарват і союзник Белі IV великий князь київський і чернівецький князь Михайло Всеволодович. Останній, зв'язавшись союзом з угорським королем, мабуть за його порадю, почав шукати на Заході поміч проти татар. Тим то він вислав київського митрополита Петра Аверовича на собор католицької Церкви в 1245 р. Але татари довідалися про ці його наміри, бо коли він для замкнення з ними прибув з чолобитною ханові до його столиці Сарая над Волгою, хан зажадав від нього, щоб він, на знак очинення від лихих думок, прийшов поміж дла вогні і поконилося опі-нунчим духам ханського роду. Він відмовився. Його та-

тари замучили, а православна Церква признала його святим мучеником за Христіву віру. Він уже не жив, коли папа Інокентій IV у своїй грамоті з 3 травня 1246 р. писав, що приймає „русського короля“ під покров св. Петра, а його ворогам загрожує гнівом Божиим і своїм.

Співзвучаючи мученичій смерті останнього великого київського князя, не можемо оминути мовчачою того його злочину, що він в'язався проти своїх князів Данила і Василя Романовичів. Відомо з їхньої миролюбної політики супроти інших наших князів, з нашими народними ворогами мадярами і поляками. В обличчя татарської небезпеки Михайло, як великий київський князь, саме повинен був миритися з нашими князями й не наводити на руську землю ворогів.

Проте папа Інокентій IV не знахався справи уні київський митрополіт з Римом. Його легат до татарської Орди Пляно Карпін, проїжджаючи через Україну, завітав до Романовичів. Саме перед

приїздом Карпін на Україну Данило також мусів ідти з чолобитною у Сарай. На диво, хан прийняв його призна-но, очевидно, як поборника Михайла, що шукав у зв'язках з Римом поміч проти татар. Однак, Данило, після повороту з Сарая, у розмові з Пляно Карпін не виключав можливості уні нашої Церкви з Римом, якщо папа зорганізує західноєвропейський союз йому на поміч проти татар. Карпін покладав велику надію на прихильність Данила і Василя до справи уні і гостював у них ще й після повороту з Орди. В цій справі листувалися Романовичі з папою в 1241-48 рр.

З цього листування слід відмітити те, що папа називав Данила „королем Русі“, а Василя — „королем Володимирів“. Тим самим папа признавав, що, після смерті великого київського князя „русського короля“ Михайла, суверенним володарем Русі є Данило. Пригадуємо, що Галицько-Волинський Літопис звав „дарем і самодержцем усієї Русі“ його батька Романа, який також в „Жит-

ті св. Маріяна, регенсбурзького ігумена“ названий „королем русів“.

Уже в своїх грамотах з Люну 27 серпня 1247 р. папа Інокентій IV признавав Данилові „королів Русі“ і його брата Василя „королів Володимирів“, забороняв хрестоносцям і іншим лицарським орденам нападати на їхні володіння, а руським спископам і духовенству дозволяв зберігати ті свої обряди, які не проти-річать католицькій вірі. Тим то за дату приступлення короля Данила до церковної єдності з папою слід уважати день 27 серпня 1247 р. Наступного дня визначив папа своїм легатом на Русі римо-католицького ливонського єпископа, а також папу Альберта. Окремою грамотою з 2-го вересня 1247 р. брав папа під опіку св. Апостольської Столиці королів руського Данила і володимирського Василя та їхні „королівська родина, посольств і усі інші маєстності“, про що ще ранише (7 вересня) пові-домив папа свого згаданого Угорщини й Польщі. Вони

М. Чубатий

ДЕСЯТИЛІТТЯ „УКРАЇНСЬКОГО КВАРТАЛЬНИКА“

(3)

„Український Квартальник“, видаваний УККомітетом в ЗДА, став добрим прикладом для українських патріотів по всьому світі. За прикладом „Українського Квартальника“, стали появлятися подібні публікації в мові німецької в Мюнхені „Україне“ в Фергангайт унд Геген-арт, еспанській в Буенос Айресі в Аргентині „Україна Лібре“, італійській в Римі „Україна“ та французькій в Парижі, 3 кінцем 1954 р. став появлятися другий „англо-мовний тримісячник“ в Лондоні „Ді Юкренис Ревю“. Це незвичайно корисна прова, що, при нашому партійному роздробленні, такі перемогли загальнонаціональний інтерес — потреба інформувати найбільш поширеними мовами демократичний світ про нерозв'язану українську справу.

Правдива інформація, на мій погляд, найбільш потрібна в Америці, бо не хто інший як Америка матиме останнє і рішальне слово після ліквідації червоного російського варварства. Тому відповідальні провідники мусять звернути на інформацію Америки виключно пильну увагу.

„Український Квартальник“ зробив доперва початок. Перед американськими українцями стоїть та велика робота — зовсім проломити неопіформованість та упередженість американців до української справи. Багато лишається ще зробити в американських університетах, де на кафедрах історії Східної Європи три десяти років сидять росіяни, що фальшиву історію, достосовану до інтересів збереження захитаної російської імперії подають молоді Америки. Вони встигли вже виховати багато американців на офіційно-шовинських поглядах про Східну Європу.

Американські енциклопедії ще й нині повні неправдивих поглядів на Україну і Росію, бо вони походять саме з цих університетських кол. Американські маси взагалі мало знають про Україну, її минуле та теперішню, тому потрібна аналогічна популярної

публікації про Україну для масового поширення в Америці з кінця. Америка демократична країна, і маси рішуть, хто має керувати нею, тому публічна думка має бути прийнята для справи визволення України, хоч би який відомий факт, що конгресмен Керстен, приятель українського народу та інших глобальних народів СССР у пав при виборах, під час найживішої його активності для справи визволення неросійських народів, свідчить, що американські маси ще далекі від осягнення про національний гніт, який панує на знаменний факт.

На закінчення кілька слів про відношення українсько-американського громадянства до праці „Українського Квартальника“. Ця праця далеко більше відома американцям, ніж українцям. Цей заклад, зокрема, слід піднести на адресу американських професіоналів, тут роджені та новоприбулі. Якщо інтересуються „Українським Квартальником“ американські інтелектуали, то тим більше інтелектуали українського роду в Америці повинні інтересуватися публікацією, з якої вони можуть черпати солідні інформації про землю своїх батьків. У ЗДА і в Канаді є коло трьох тисяч професіоналів. Коли б тільки вони стали пренумераторами нашого журналу, УККомітет не потребував би докласти до того видавництва нічого, напевно, він був би ще величезною примірником безплатно розсилали до американських університетів та коледжів, щоб там захитувати російськими поглядами на минуле та майбутнє СССР. А це вимагає так мало, — тільки \$5 річно. Чи читас „Український Квартальник“ наша старша молодь в гайскулах та коледжах? Якщо в багатьох випадках наш журнал стає підручною лектурою для американських студентів, то чому він не може стати домашньою лектурою для студентів української крові.

(Закінчення).

ПОВІДОМЛЕННЯ У.Н.Н.

ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ ГРОМАДЯН І ОРГАНІЗАЦІЙ — ПЛАТНИКІВ НАЦІОНАЛЬНОГО ДАТКУ

Екзекютива Українського Конгресового Комітету на своєму засіданні ухвалила вислати в дарунок всім платникам Національного Датку малу брошуру, що видана накладом Конгресу З. Д. Америки під назвою: * Communist Takeover and Occupation of Ukraine ** Special Report No. 4 of the Select Committee on Communist Aggression ** House of Representatives ** 83rd Congress ** under authority of H. Res. 346 and H. Res. 438 *

На підставі цього рішення, Український Народний Фонд від початку лютого 1955 року вислав задану брошуру всім українським громадянам та українським організаціям, що вносять Національний Даток (або членську вkladку) за 1954 рік.

Тим українським громадянам, що Національний Даток вносили до кінця січня 1955 року, брошура буде вислана додатково.

При тим Український Конгресовий Комітет звертається до всіх громадян, що отримують задану брошуру, передати чи переслати її своєму американському приятелю з метою ширення правди про визвольні змагання українського народу в поневоленій Україні та у вільному світі.

Український Конгресовий Комітет Америки.

ЗАКЛИК

ТОВАРИСТВА УКРАЇНСЬКИХ УЧИТЕЛІВ ПІОНЕРІВ І МАНИТОБІ

До всіх, кого це інтересує: —

З виїздом кількох, давніх учителів-піонерів з років 1906-1916, які не учинилися. Багато з них пішли в інші професії, як адвокати, медики, священники і приватні підприємці. Все ж, хоч серед невинно винних обставин і оточення, кожний і кожна з них віддали від кількох до кількох років життя за свою працю. Про ту щирі і несамолюбну працю мало хто знає, що менше пишеться...

Не багато з нас лишилося ще при житті! В своєму часі і ті жуть від „свідань давніх могоїнів“! Ті, що це життя і пережити незліченні піонерські часи, думають лишити скромну записку про ту працю і життя-буття в тих часах і записати це у формі історії, чи спогадів.

Це був би інформаційний дар для наших дітей і послужив би як історичний документ незалежності доби змагань і здобутків в ділянках першої української освіти, культури і мистецтва в Канаді.

Минулого року, кілька з нас, давніх учителів, влаштували літній-стріч у приватні 60-ти учасників переведено далеко-далеко в спогади, нашою історією, як і тепер ухвалили, резолюції і суттєві. Це все буде широко описано і уміщено у відповідній рубриці книжки.

Нашим літніком-стрічем зацікавилися поважні люди і запитують, коли та книжка вийде? Запитують майже з кожної провінції Канади, запитують із Злуч. Держав, бо там живуть ще ті, що починали свою кар'єру учительською в Канаді.

При нашій матеріальній і моральній допомозі, Заряд ТУА-УПУМ планує видати Спомини з піонерських часів на добром папері, у твердих обкладинках, щоб, як дорога пам'ятка, могла перетримати довгі роки. І авторами будуть всі: учителі, священики, адвокати, лікарі, бізнесмени, ремісники, фермери, робітники і всі ті, що у своїх початках пережили нужду, злидні, холод і голод! У першій нашій „виграві“ не було „кляс“, не було „типу“, але щоб не згинути з голоду, кожний, майже беззимою, мусів перейти гарчачу „купилі Пакітін“ чи то з лопатом в руках при копанні ровів для водопроводу, чи в майнах, чи залізничних дорогах, чи з сокирою в непрохідних лісах Онтарію і Бритиш Колумбію.

Пішіть про все. Перші враження в Канаді. Туга за родиною, за селом, за церквою, за знайомими. Пішіть про основні події, народні думи, бурі, інститути. Про культуру і освіту, змагання. Про концерти, представлення, відкриття. Що їх організували? Прізвища людей, котрі працювали? Прізвища фотографів і знімків. Зробіть ту книжку цікавою й інтересною! Це Дар для наших Дітей!

Вони цікаві довідатися, звідки їх родичі приїхали! З яких причин їхали далеко за море? Де осіли найперше в Канаді і як пережили початкові роки? Потім матеріальні здобутки, чим припинили до загальної здобутки — для кращого життя нашого народу?

Надіслані матеріали редакційний Комітет згадає й умістить їх у приналежних секціях.

Пішіть сміло, на одній сторінці паперу і виразно; значить числами сторінок і тримайтеся поданих вказівок.

Матеріали просимо слати до:

T. J. Marciniw, 84 Furby St.,

Winnipeg, Man.

За Т. У. А. У. П. М.:

К. С. Прохан, голова;

Т. Ю. Марціш, секр.

3 ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

Шікаго, Ілл.

Річч Збори 221 Відділу УНО

Дня 9 січня 1955 р. в приміщенні доми Відділу У. Н. Союзу при вул. 843 Вестерн, відбулися Збори 221 Відділу УНО.

Збори відкрив мовитовою довголітній голова Відділу п. Пилип Васильовський, та привітав присутніх на залі членів. Звернувшись до присутніх, він проголосив, що ці Збори, поряд з іншими, прийнято без змін, та попросив про вибори Президії Зборів. На голову Зборів обрано заслуженого громадянина та сенатора нашої держави п. Карпа, а на секретаря п. Михальченця Івана. Звітуючи Управу розпочав голова відділу п. Пилип Васильовський, який у своєму короткому, але змістовному звіті подав дані про вислід добори праці, докладно якої с. т. е. що наш Відділ і разом з ним найбільш не тільки в Америці, але і в Канаді. А цей наш огляд завдячуємо в першу чергу всьому членству нашого Відділу, а головним його Управі. Він закликав надалі працювати для добра УНОСоюзу, а тим самим для добра всього українського народу. Відтак слідуючи звіту місто голови п. Цісовського, а по ним звіт фінансового секретаря п. Тараса Шіпкулів. Треба при тому згадати, що п. Шіпкулів з одним з найбільш рухливих членів нашого Союзового життя. Він разом з головою відділу п. Васильовським, належать до того невеликого ашівного гурту, який провадить Союзну працю на нашому терені. Завдяки спільній праці усіх членів Управи, наш відділ замінив своє сальдо касове в день зборів сумою 2,136 доларів. Звіт касієра п. Максимюк, довголітнього працівника УНО, короткий, а скрупульозний, та дуже багатий на зміст. Моїм бажанням, як сказав п. Максимюк, було те, щоб обороти в нашій касі цього року перейшли сто тисяч і ці мільйони сповнилася. А сьогодні я прошу Вас збільшити мені з цієї, так почесної праці, бо мої сили вже не вистачають до провадження її далі. Дванадцять літ моральних праці для добра нашого Залу це дійсно непересичений огляд в житті так скромно, а так правдолюбно людини, якою нас, членів 221 Відділу, с. т. е. щоб наш заслужений член п. Максимюк це довго прожив між нами і тишився тою пошаною, яку він має серед нас тепер та щоб молодіші брали собі з нього приклад. Відтак звітуючи секретаря п. Коцюлю. Від імені Контрольної Комісії звітуючи п. Дмитро Німкович. Праця Управи 221 відділу, а головне касієра і фінансового секретаря, як і завжди, була, що й належить похвала. Тому поставив внесок на утримання абсолютної уступальності Управи. Цей внесок підтримав другий член контрольної комісії, адв. Роман Смух. Абсолютно утримав одностайно. При цьому треба згадати, що наш відділ цього року розділив 400 доларів на різні харитативні цілі. По звітах виїзних

дас жива дискусія, після якої приступлено до вибору нової управи на бжучий рік. Вибрано таких осіб:

Председник — п. Пилип Васильовський; заст. предс. — п. Цісовський Михайло; рек. секр. — п. Коцюлю Степан; фін. секр. — п. Тарас Шіпкул; касієр — п. Михальченко Ів. Контр. Комісія: д-р Роман Смух, Німкович Дмитро і п. Канюк; надз. хворих: п. Фіца, п. Коваль і п. Вацян; тресті: п. Дудчак і п. Олійник; хорунжі: п. Стецько Мих. і п. Дикий; джирки: п. Лучків Василь.

На закінчення п. Карпа, як председник зборів, просить присутніх не забувати за наш о-бжчій язык і складати датки на Народний Фонд УНК.

Ів. Михальченко, секр. зборів.

Філадельфія, Па.

„Ой плыве, плыве сонечко яснє...“

Таку пісню співав чийсь ніжний, теплий голос, коли я прохив вулицею Френклі, та зупинився на мить, зацікавлений милим співом — поволи, поволи я підійшов ближче і заглянув крізь дірку від ключа. Велика зала клубу на Френкліні потала в сутінках, а на ясно освітленій сцені йшла сама проба до п'єси „Спляча королева“.

Саме у тому моменті, коли принцеса розважалася в товаристві своїх подруг, за кулісами йшла жвава „перепалка“ між королівським воїном і карліком. „Он бач, нарікає маленький чоловік до слюзи, така „незграбуга“ наступила мені на ногу...“ Карлик, вгору-вниз, заспокоюючи, а режисер В. Шапаровський весь час погиривав: „Тихо там, тихо...“

Віля зеленої жакби примостився на краску пильний коник і почав стріти свою скрипку... Жабі с. п. о. б. а. л. а. с. скрипочка і вона сказала: „Дай мені її, хай і я трішки пограю...“

„Ні, не дам!“, — відказав стрибунець, — до чого доброго, будиш з нею у воду...“

Образна жабка пострібала між грибів, що червоними голівками попригорталися у куточку, дожидаючи виклику на сцену.

Але і тут почалася незабаром метушня. Сірі мишець загубився баранчик, і вона почала заводити, голосити... „Ой, лишенько мю, що забрався баранчик!“? А нухар з товстим черевцем реготався, аж за боки брався...

Ось тут, біля самих дверей пазі стали перехвалюватися своїми струнними перами, що ради святого спокою, всі були одного кольору. Розмова їх почалася спершу від того, чия трубка голосніше грає... Хлопці гарячилися, вигукуючи, аж поки не прибігла недобра фея і не сказала: „Коли не слухатимете заваж режисера, заснете, сонечко...“

ВІСТІ З УКРАЇНИ

(За совєтською пресою).

МОСКВА ВИМАГАЄ ЧИМРАЗ ВІЛЬНЕ НАФТИ

Систему так званого соціалістичного змагання і ударництва широко запроваджено також у нафтовій промисловості Західної України. Як подає радіо з Києва, „серед нафтовиків все ширше розгортається соціалістична боротьба за честь виборів до Верховної Ради Української РСР і місцевих Рад депутатів трудящих“. Радіо вихваляє за особливу продуктивну працю Миколу Рудеичука, Михайла Мельника і Дмитра Бенюка, що „систематично перевищують свої норми“.

НОВІ ФАСОНИ ЧЕРЕВИКІВ У ЛЬВОВІ

Новий дивний спосіб перевиконувати плани продукції запроваджується також у львівських взуттєвих фабриках. І так, „Радянська Україна“ подає, що львівська фабрика взуття ч. 3 зобов'язалася закінчити п'ятирічний план випустити до кінця цього року понад плани 200 тисяч пар взуття, в тому числі 130 тисяч пар на рахунок... економії сировини. На здоровий глузд — справа незрозуміла, як жетой план виконується: чи замість взуття для дорослих виробляють дитяче взуття, чи замість черевиків роблять півчеревики?

КІСТЯК, ЩО МАЄ 15 МІЛЬОНІВ РОКІВ
Геологічна експедиція, що досліджує нафтові поклади в Азербайджанській РСР, виявила на глибині 20 метрів під землею величезний кістяк кита, що пролежав тут приблизно 15,000,000 років. Знайдений кістяк кита на такій далекій відстані від моря геологи пояснюють тим, що багато мільйонів років тому Чорне і Каспійське моря являлися одним цілим.

Таки тут, за кулісами, на повних 100 років... Мені самому моторно стало на саму згадку, що така, погана погроза справді може сповнитися... Я неспішно відхилив двері, та попросив дозволу пригладити проби із залі. „Не можна, сказав рішучим голосом режисер, прийдіть тринадцятого марта на виставу, то побачите все зблизкою...“

На сцені все ще співав ніжний, теплий голос про...золоте мете завваж режисера, заснете, сонечко... О. К-о.

ляли собою один водняний обшар, так зване Сарматське море. Місцевість, де знайдено кістяк кита, була в праісторичній давнині двома цього величезного моря.

ЛВІВСЬКА СИМФОНІЧНА ОРКЕСТРА В КИСВІ

Як подає київське радіо, 23 січня в Києві почалися гостинні виступи симфонічної оркестри Львівської обласної філармонії в складі 75 артистів. Оркестрою керували: головний диригент І. Паїв, М. Колесса і Д. Пелехатий. В репертуарі оркестри — симфонії П. Чайковського, О. Глазунова, А. Дворжана, М. Римського-Корсакова, Ф. Шопена, В. Моцарта і українських композиторів — М. Колесси, А. Коса - Анатольського і С. Людкевича.

МАЛЕНКОВ ПРИДАВСЯ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

лежний про щось запита. А що говорити про кореспондентів! Та вони обісби б, як муди, на першій пресовій конференції самого президента й закидали б його питаннями про що подію. А не чекаючи на пресові конференції, вони б тут таки — після засідання, — запитали і Маленкова і Булганіна і Хрушова... Чи не правда? — Правда... — Так ось. А в Москві? В Москві все тихо-тихесенько. Делегати оплескували Маленкова, потім дисципліновано схвалили його відхід, потім так само, з подиву гідною дисципліною схвалили призначення Булганіна... А тепер, на наступних засіданнях, вони вже будуть повертатися обличчям не до Маленкова, а до Булганіна і так само довго й бурхливо оплескувати... — То це ж не гарно!

Десятки очей дивилися на мене здивовано. Але без обурення й без недовір'я. Зате я подивився на них обурено і сказав, що такі речі у Москві не можуть відбуватися навіть немовляток, й що смішно, коли дорослі люди дивуються таким, самим найприроднішим явищам. Маленков придався. Навіть шкода, що його тепер там зовсім „пріпечатають“.

БІЛОРУСЬКО-АМЕРИКАНСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ В НЬЮ ЙОРКУ
запрошує на
РІЧНИЙ БАЛЬ
який відбудеться
в суботу, 26-го лютого 1955 р.
у ЛЕНОКС ГОЛЛ, 252-254 — 2-га вул., Нью Йорк.
Грас відома оркестра Т. Вітковського.
Запустний буфет. — Несподіванки.
Початок о год. 8-ий вечора. Вступ \$1.50.
КОМІТЕТ БАЛЮ.

„УКРАЇНСЬКИЙ ЛІКАР“
Д-ра А. Т. КІВЗЯ
Ново доповнені і виправлені видання. Книжка охоплює всі недуги і подає способи їх лікування.
„УКРАЇНСЬКИЙ ЛІКАР“ В КОЖНІЙ УКР. ХАТІ!
Ціна \$6.00.
Замовлення з належністю надсилає:
„СВОБОДА“, 81-83 Grand St., Jersey City 3, N. J.

ФОТОАЛЬБОМ „ЛЮБІТЬ УКРАЇНУ“
668 краснавчих фотографій з всієї України
163 ілюстрацій українського мистецтва
297 ілюстрацій з української історії.
Супровідні українські і англійські тексти.
Люксовий папір і оправа.
Цей альбом — найкраща пам'ятка з України.
ЦІНА \$12.50 з пересилкою.
Замовляти:
„СВОБОДА“ BOOKSTORE
81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

AUTOMOBILE INSURANCE
Платите тоді, як вже їдете.
\$10.00 ЗАВДАТКУ — \$5.00 ТИЖНЕВО.
ЖАДНИХ ЕКСТРА ДОПЛАТ.
МИ ЗАБЕЗПЕЧУЄМО ТАКОЖ МОЛОДИХ ВОДИВ.
Говорю по-українськи.
Телефонувати:
Jos. X. Richman
3235 W. CRYSTAL ST. CHICAGO, ILL.
Albany 2-1171 and Albany 2-1172

„МОЛОДЕ ЖИТТЯ“ КОРПОРАЦІЄЮ В ЗДА

Пластове Видавництво „Молоде Життя“, що його засновано на еміграції в Німеччині в кінці 1948 року, відоме не тільки своїми пластовими виданнями, але й теж низкою видань загального характеру, зокрема виданням великої Енциклопедії Українознавства. Реалізацією цих видань „Молоде Життя“ заслужилося добре для української науки і для актуалізації українських наукових досягнень за кордоном.

Ідучи назустріч вимогам часу і в зв'язку з новими широкими заходами з боку організації згадане пластове Видавництво на зареєстровану в ЗДА корпорацію „Молоде Життя“. Правне оформлення корпорації відбулося за допомогою і порадами відомого нашого правника адвоката Степана Яреми.

Завдання корпорації „Молоде Життя“ вести видавничу, виробничу і торговельну діяльність, згідно з приписами свого зареєстрованого в статті Нью Йорку статуту та служити культурним і економічним потребам українського Плату і українського громадянства.

Дорібок Видавництва „Молоде Життя“ за сім років його існування і діяльності величкий, коли не імпульсний. Крім низки пластових видань — журналів і книжок, що їх

назви ідуть в десятки, видавництво „Молоде Життя“ видає отакі наукові твори, як „Нарис історії українського карного права“ д-ра Ярослава Падюха, „Нарис сучасної української літературної мови“ проф. Юрія Шереха, „Карту національних відносин Галичини“ проф. Володимира Кубійовича і передусім Енциклопедію Українознавства (три томи — 1,236 стор.), що стала настількию книгою українських домів і важливою підручною книжкою в публічних і наукових бібліотеках і кабінетах учених.

Звідомлення з діяльності В-ва за рр. 1948-1954, білизне та звіт Контрольної Комісії в складі: пп. Анті Артимович, Богдан Козак та Роман Мичик були прийняті й одобрені нарадою керівних пластових установ Головної Пластової Ради і Головної Пластової Булави дня 4-го вересня 1954 р. в Насіра Фолс.

Основою збори корпорації „Молоде Життя“ відбулися в Нью Йорку, дня 11-го грудня 1954 р. На цих зборах прийнято статут корпорації, устійнено висоту шерів (паів) і обрано Рад Директорів, Контрольну Комісію й Управу. В склад зазначених керівних органів корпорації увійшли пп. Зенон Корчинський, д-р Атанас Фіголь, інж. Тарас Дурбак, дир. Омелян Тарнаський, інж. Роман Голод, Володимир Савчак, дир. Володимир Дар-

мохвал, ред. Богдан Кравців та мгр Іван Скоцилюс. До Контрольної Комісії обрані пп.: Володимир Масюк, Марія Мудрик й інж. Дам'ян Пеленський, як члени, і пп. Ярослав Бойдунік і Іван Керестіль, як заступники.

Ідучи назустріч побажанням українських установ й окремих громадян взяти участь в діяльності видавництва „Молоде Життя“, Загальні Збори Корпорації „Молоде Життя“ вирішили видати паї (шери), що їх зможуть набувати бажуючі.

Крім того обговорено на Загальних Зборах Корпорації плани широкої торговельної, виробничої і видавничої діяльності, до якого входить передусім видання чотиритомової гаслової Української Енциклопедії, над якою працюють тепер, під проводом Наукового Товариства ім. Шевченка українські учені і друг який вже започаткований у Мюнхені.

Можна сподіватися, що до теперішньої діяльності Видавництва „Молоде Життя“, склад керівних органів Корпорації і широкозадуманий план дальшої діяльності заховають широкі круги українського громадянства в ЗДА і в Канаді ставати членами (пайщиками) корпорації „Молоде Життя“ і співпрацювати з її основниками не тільки в творенні високих культурних цінностей, але і в розбудові корпорації як економічної одиниці.

Н. В.

НОВЕ ВИДАННЯ ДЛЯ НАШИХ НАЙМЕНШИХ: „ВІТРОВОГО БАТЬКА ТОРБА“ українські народні казки

з чудовими ілюстраціями О. Кульчицької на кожній сторінці.

Великий шрифт, багате оформлення.

Ціна \$1.50.

Замовляти:

СВОБОДА, P. O. Box 346, Jersey City 3, N. J.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ ФОНД

ЗАКІНЧУЄ П'ЯТИЙ РІК СВОГО ІСНУВАННЯ.

Українці! Українки!
СКЛАДАЙТЕ НАЦІОНАЛЬНИЙ ДАТОК
ЗА 1954 РІК!

UKRAINIAN CONGRESS COMMITTEE OF AMERICA
P. O. Box 721, Church St. Sta., New York 7, N. Y.

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ „СЛОВО“

27-го лютого 1955 року, о 5 годині вечора в Літературно-Мистецькому Клубі (149 2 Евсто, між 8 і 9 вулицями) в Нью Йорку ПОСИФ ШВАРЦ прочитав спогади під назвою:

МОЇ ЗУСТРІЧІ З ВЕЛЬМОЖНИМИ РАБАМИ

ПОСИФ ШВАРЦ народжений в Галичині, від 1939 по 1948 рік жив у СССР і мав там нагоду спостерігати життя й розмовляти з багатьма українськими, жидівськими та іншими письменниками в СССР. — Всіх хто хоче з уст українського слухача почути цікаві факти про життя і працю під час останньої війни в Уфрі в Москві таких письменників як М. Рильський, М. Вайсман, Ю. Смолич, П. Панч, О. Колісник, Д. Гощинський, І. Фефер, Ванда Васильєвська, І. Еренбург та багатьох інших — просимо приділити.

• Після доповіді — запити й відповіди. •

